

Πώς κυβερνιέται ένας λαός

Οι πληροφορίες που αποκόμισα από ένα τηλεοπτικό ντοκιμαντέρ για τη σχέση ανάμεσα σε έναν ελέφαντα και τον αναβάτη του με οδήγησαν να σκαρφιστώ την παρακάτω ιστορία. Θα ήθελα να μοιραστώ τις σκέψεις μου αυτές μαζί σας:

Μια φορά ένας ελέφαντας πήγε και στάθηκε στη μέση του δρόμου απ' όπου θα περνούσε ο βασιλιάς. Αδιάφορος για τίτλους ηγεμονικούς και για το ποιος εστεμμένος θα διαβεί, ο ελέφαντας, ακίνητος, έφραξε τον δρόμο εμποδίζοντας το πέρασμα του βασιλιά και της συνοδείας του.

Επιστρατεύονται πάραυτα οι υπασπιστές, δίνεται διαταγή να τραβήξουν τον ελέφαντα, να ανοίξει ο δρόμος. Ο ελέφαντας τίποτα!

Δίνονται νέες διαταγές, έρχονται στρατιώτες, σκουντούν τον ελέφαντα, τον σπρώχνουν, τον φοβερίζουν, εκείνος πάλι τίποτα.

Βγαίνει τότε εντολή να απομακρυνθεί ο ελέφαντας βιαίως. Στρατιώτες – όσο πιο πολλοί γίνεται – κυκλώνουν το κάθε ένα από τα πόδια του και δοκιμάζουν να τον σηκώσουν.

Ο λαός που έχει συρρεύσει στον τόπο του συμβάντος παρακολουθεί με περιέργεια.

Όλες τους οι προσπάθειες αποβαίνουν μάταιες· οι στρατιώτες είναι απελπισμένοι, οι υπασπιστές σε απόγνωση και ο ελέφαντας, ακίνητος, δεν επιτρέπει τη διάβαση.

Ο βασιλιάς στο μεταξύ αρχίζει να χάνει την υπομονή του, αλλά δεν λέει τίποτα. Θα μπορούσε να ζητήσει να γυρίσουν πίσω, να πάνε απ' άλλο δρόμο, δεν λέει όμως τίποτα κι αφήνει τους ανθρώπους του να βρουν τη λύση.

Ένας γέρος πετάγεται ανάμεσα απ' το πλήθος και τους λέει: «Πηγαίνετε να βρείτε τον αναβάτη του, μόνο αυτός καταλαβαίνει την ελεφαντίσια γλώσσα».

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή εμφανίζεται ο αναβάτης, πλησιάζει τραβώντας το βρακί του· οι στρατιώτες αρχίζουν να του φωνάζουν, οι υπασπιστές τον πιέζουν να κάνει γρήγορα.

Ο αναβάτης, που ζει χρόνια με τον ελέφαντα και τον έχει εκπαιδεύσει, πάει πλάι του και οι δυο μαζί προχωρούν και κάνουν στην άκρη του δρόμου.

Οι μηχανές των αυτοκινήτων μπαίνουν μπρος, ο βασιλιάς και η συνοδεία του περνούν και απομακρύνονται.

Όταν τα πράγματα ηρεμούν, ο γέρος που είχε πεταχτεί μέσα απ' το πλήθος, σιμώνει τον αναβάτη, βάζει το χέρι στον ώμο του και του λέει:

– Εύγε σου, γιε μου, έδωκες στον βασιλιά και στη συνοδεία του ένα ωραίο μάθημα· όμως αυτοί δεν ήταν σε θέση να το καταλάβουν, γιατί δεν ξέρουν πως ένας λαός, όπως και ένας ελέφαντας, δεν μπορεί να κυβερνηθεί με το ζόρι. Για να κουμαντάρεις έναν λαό πρέπει να είσαι φίλος του, να έχετε συμπάθεια ο ένας για τον άλλο. Κανένας ηγέτης δεν μπορεί να βάλει τον λαό του να κάνει κάτι διά της βίας. Και κανένας λαός δεν κάνει κάτι που δεν θέλει για το χατίρι του ηγέτη του. Έτσι, λοιπόν, η ενότητα λαού - ηγέτη μπορεί να εξασφαλιστεί μονάχα με την αγάπη και με δεσμούς φιλίας.

Όταν σωπαίνει ο γέρος, ο αναβάτης, τρέμοντας σαν το φύλλο, τον ρωτάει:

– Δεν θα μου κάνουν τίποτα, δεν θα βρω το μπελά μου, ε;

– Μη φοβάσαι, του φωνάζει ο γέρος την ώρα που απομακρύνεται, εσύ δεν φταις καθόλου... Το μόνο φταίξιμό σου είναι που αγαπάς τον ελέφαντα και ο ελέφαντας εσένα. Πού έχει ακουστεί ποτέ στο ντουινιά ότι η αγάπη είναι φταίξιμο!

Ομορφιές της ζωής, 2006